

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **CHAPS spol. s r. o.**, Bráfova 1617/21, Brno, zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Schenkem, Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, Pplk. Sochora 27, Praha 7, proti opatření žalovaného proti nečinnosti ze dne 24. 3. 2021, čj. UOOU-00974/21-11, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2022, čj. 11 A 112/2021 - 55,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2022, čj. 11 A 112/2021 - 55, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Pan D. K. (žadatel) požádal dne 21. 12. 2020 žalobkyni o poskytnutí určitých informací o jízdách řádech linkové dopravy. Předmětem sporu je ovšem pouze část požadovaných (dosud neposkytnutých) informací, a to *originální ID zastávek a rozlišení označků*. Žalobkyně žádost nevyřídila, ačkoli žadatel podal proti jejímu postupu stížnost. Žadatel se proto domáhal po žalovaném opatření proti nečinnosti. Žalovaný shledal, že žalobkyně byla nečinná, a proto jí napadeným opatřením uložil, aby vyřídila stížnost žadatele (informace poskytla, nebo rozhodla o odmítnutí žádosti), nebo stížnost postoupila žalovanému.

[2] Žalobkyně napadla opatření žalovaného žalobou. Domáhala se toho, aby městský soud opatření zrušil. Pokud by městský soud shledal, že opatření není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., měl žalobu projednat jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. Městský soud dospěl k závěru, že opatření vydané podle § 80 správního řádu není rozhodnutím, a žalobu odmítl. Rozhodnutí městského soudu zrušil NSS

rozsudkem ze dne 4. 11. 2021, čj. 7 As 239/2021 - 24. Shledal, že městský soud pochybil, neboť nejdříve neposoudil, zda je žalobkyně povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[3] Městský soud poté v nyní napadeném usnesení dovodil, že žalobkyni je třeba ve vztahu k vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech považovat za veřejnou instituci, a tedy povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Jako povinný subjekt se žalobkyně nemůže domáhat ochrany proti procesním úkonům nadřízeného orgánu v rozsahu, v němž je na ni pro účely informačního zákona nahlíženo jako na správní orgán. Soud proto žalobu odmítl.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla usnesení městského soudu kasační stížností. Namítla, že závěry městského soudu jsou zjednodušené a nesprávné. Skutková a procesní situace je v této věci odlišná od situace ve věci sp. zn. 62 A 26/2012, na kterou městský soud odkazoval. Stěžovatelka považuje napadené usnesení za nepřezkoumatelné.

[5] Stěžovatelka trvá na tom, že v tomto případě není veřejnou institucí ve smyslu informačního zákona. Není zřejmě pochyb o tom, že celostátní informační systém o jízdních řádech (CIS JŘ) slouží veřejnosti. Podstatné však je, že činnost stěžovatelky spočívá pouze v softwarovém a metodickém zabezpečení CIS JŘ – stěžovatelka tedy poskytuje IT služby, které jsou předmětem jejího podnikání. Sporné informace nejsou součástí CIS JŘ, jedná se o informace z databáze, kterou si stěžovatelka vytvořila pro svou vlastní podnikatelskou činnost nezávisle na smluvním vztahu s orgánem veřejné moci. To potvrzuje i skutečnost, že Ministerstvo dopravy poskytlo žadateli jen ty informace, na které se vztahuje smlouva, kterou ministerstvo pověřilo stěžovatelku vedením CIS JŘ. *A contrario* se zbývající část žádosti o informace (originální ID zastávek a rozlišení označků) smlouvy netýká.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] NSS přezkoumává rozhodnutí městského soudu v této věci již podruhé. Opakovaná kasační stížnost je však přípustná, neboť NSS v předchozím rozsudku (čj. 7 As 239/2021 - 24) neposuzoval, zda je stěžovatelka povinným subjektem podle informačního zákona, ale zavázal městský soud, aby tak učinil v dalším řízení [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a související judikatura, např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 26].

[8] Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka je povinnou osobou podle § 2 odst. 1 informačního zákona, a její žalobu odmítl, jelikož ji podala osoba k tomu zjevně neoprávněná [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[9] Nezákonost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může spočívat též v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, čj. 6 As 2/2015 - 128, bod 39).

pokračování

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné. NSS se proto touto námitkou zabýval a shledal ji důvodnou.

[10] NSS konstatuje, že Ministerstvo dopravy sdělilo dne 17. 3. 2021 žalovanému, že ministerstvo je nadřízeným orgánem stěžovatelky ve smyslu informačního zákona pouze v rozsahu, ve kterém smlouvou ze dne 27. 7. 2001 pověřilo stěžovatelku vedením CIS JŘ. Učinilo tak v souladu s § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě ve znění účinném do 3. 10. 2017. Proto vyřídilo žádost o informace kromě části týkající se originálních ID zastávek a rozlišení označků, které nejsou předmětem uvedené smlouvy. Ve zbývající (sporné) části žádosti o informace je nadřízeným orgánem stěžovatelky žalovaný, který má rozhodnout o stížnosti žadatele (§ 20 odst. 5 informačního zákona). Žalovaný pak v napadeném opatření uvedl, že stěžovatelka je „*povinným subjektem s ohledem na uzavřenou smlouvu o vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech. (...) Zda na povinný subjekt dopadá zákon č. 106/1999 Sb. i v nyní zbývající části žádosti o informace, a je-li tedy v této části povinným subjektem, nebylo v současné chvíli předmětem řízení*“.

[11] Podle názoru NSS je však právě otázka, zda je stěžovatelka povinným subjektem i ve vztahu ke „*zbývající části žádosti o informace*“ (tj. k originálním ID zastávek a rozlišení označků), zásadní. Žádost o informace i napadené opatření totiž směřují k stěžovatelce jako povinnému subjektu. Proto je nutné postavit najisto, zda je stěžovatelka skutečně povinným subjektem také ve vztahu k poskytnutí těchto informací.

[12] Stěžovatelka soustavně tvrdí, že nikoli. Městský soud se této otázce výslovně nevěnoval, byť ji stěžovatelka namítla v žalobě (bod 24 či závěr bodu 32). V bodě 12 napadeného usnesení městský soud v podstatě dovodil, že se sporné informace týkají CIS JŘ, k jehož vedení byla stěžovatelka pověřena, neboť tak žadatel formuloval svou žádost o informace. Taková úvaha není podle názoru NSS dostatečná, konkrétní ani přezkoumatelná. Bylo zapotřebí, aby městský soud tuto otázku pečlivě posoudil se všemi hmotněprávními dopady, nikoli pouze s odkazem na znění žádosti o informace; na její správnost totiž není možné spoléhat. Pro tento účel je nutné v první řadě posoudit smlouvu, kterou ministerstvo uzavřelo se stěžovatelkou, a učinit z ní skutková zjištění a na to navazující právní závěry. To ovšem městský soud neučinil (smlouva není součástí spisu a soud ji neprovedl k důkazu), nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho závěry jsou nepřezkoumatelné a nemají oporu v obsahu správního ani soudního spisu.

[13] NSS poznamenává, že si je vědom předchozí judikatury, v níž správní soudy uzavřely, že stěžovatelka je veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Tento závěr však učinily „*ve vztahu k vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech (...), touto činností vykonává veřejnou správu namísto žalovaného* (Ministerstva dopravy – pozn. NSS), *kterým je k tomu pověřena, žalovaný na ni při výkonu veřejné správy dohlíží a současně se jedná o činnost vykonávanou ve veřejném zájmu*“ (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, čj. 62 A 26/2012 - 129, č. 2979/2014 Sb. NSS).

[14] Nyní projednávaná věc je odlišná v tom, že za stávajícího skutkového stavu nelze posoudit, zda sporné informace mají vztah k předmětu smlouvy, kterou ministerstvo pověřilo stěžovatelku vedením CIS JŘ. Městský soud tuto smlouvu neprovedl k důkazu,

v důsledku toho nedostatečně zjistil skutkový stav a za této situace pochopitelně nelze dospět ani k jakýmkoli právním závěrům.

[15] V dalším řízení si proto městský soud opatří danou smlouvu, provede ji k důkazu a učiní z ní příslušné skutkové a právní závěry. Následně pak posoudí, zda stěžovatelka je či není povinným subjektem podle informačního zákona i ve vztahu k informacím ohledně originálních ID zastávek a rozlišení označků, a své závěry přezkoumatelně zdůvodní.

[16] NSS na závěr zdůrazňuje, že pro městský soud jsou i nadále závazné závěry učiněné v prvním rušícím rozsudku čj. 7 As 239/2021 - 24: „*Teprve dospěje-li (městský soud – pozn. NSS) k závěru, že stěžovatelka skutečně je povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o informacích, je možné její žalobu odmítnout. V opačném případě je třeba přistoupit k posouzení, zda postup žalovaného představoval nezákonný zásah. S ohledem na to, že žaloba stěžovatelky byla formulována jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (především co se týče petitu), bude v tomto případě namíste ji stanoveným procesním postupem poučit a vyzvat k úpravě žaloby (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017 - 26 a ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 440/2019 - 18).*“

[17] S ohledem na to, že NSS rozhodl o kasační stížnosti neprodleně poté, co měl k dispozici veškeré podklady, nerozhodoval již o návrhu na přiznání odkladného účinku.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky je důvodná, a proto napadené usnesení městského soudu zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[19] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 7. dubna 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu